

Евгения

Тате е добъръ, но какво може той, когато мама не иска. Пазѣха ме, не ме пущаха да излѣза отъ чифлика, следѣха ме. Само вечеръ, когато останѣхъ сама, бивахъ спокойна. А какви хубави нощи бѣха! Пълень мѣсець, бѣла мъгла и полето — широко, широко... Стояла съмъ на прозореца и съмъ мислила за тебе.

Д-ръ Кондовъ

Евгенио! (Иска да я прегърне).

Евгения

Ахъ, не! (Отбѣгва) Страхъ ме е... Ако мама се научи? Може да се случи нѣщо лошо.

Д-ръ Кондовъ

Да не мислимъ за туй, Евгенио. Може нищо да не се случи. Да оставимъ да си върви тѣй, ще видимъ... Нека сега да сме доволни, че сме близо, че сме наедно...

Евгения

Наистина. Азъ толкозъ съмъ си мечтала за туй... Да живѣемъ наедно. Да си лѣгамъ вечеръ и да зная, че и ти си тукъ наблизо, подъ сѣщия покривъ. Да се събуждамъ и пакъ да зная, че си тука... Азъ ще ти донасямъ закуската. Азъ никжде нѣма да из-